

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

directivam, ex Legis Aeterna influxu & concur-
su cuique legi humanae imprimi consuetam,
atque conscientiae summi quoque Principis
obligatoriam: pro abrogatione huiusmodi
proflus necessarium esse causam rationabilem,
quae respiciat Bonum Commune, evincitur
ex cit. leg. i. ff. De constitut. Princip. & Can. Non
debet. De consanguin. & affinit.

DISQUISITIO III.

An non Papa duntaxat, sed etiam Episcopo-
rum iurisdicatio sit immediatè à
Christo?

S. I.

Causa, propter quam praesens disquisitio
praesenti articulo sit meritò discutienda,
refertur ab Authore tract. de libert. Eccles. Gal-
licanae lib. 8. cap. 8. n. 2. quod nempe animad-
vertisset, Illustrissimos Episcopos Parisijs
congregatos, suam in Deum iurisdictionem
referre tum maxime conatos fuisse, cum iustis
Summi Pontificis decretis repugnabant, quasi
ab ea censura tuti videri vellent, auctoritatem
nimirum suam non à sancta Sede, sed à Chri-
sto habentes, cui nequeat Summus Pontifex
derogare, imò nec modum ponere, nisi certo
ordine, ac cum certis formulis, quas ipsimet,
quorum interest, impediunt.

Quo praesupposito, Author praeratus à n.
3. pergit hunc in modum causae praesentis sta-
tum profequi. Potestatem, inquit, juris-
dictionis absolutè, ac in se consideratam, à
Christo ipso fuisse institutam, testantur haec
Evangelij verba: Amen dico vobis, quaecumque
alligaveritis super terram, erunt ligatae & in caelo:
& quaecumque solveritis super terram, erunt soluta
& in caelo. Matth. 18. v. 18. Quamobrem etiam
Presbyteri ex Episcoporum commissione
confessiones audientes, dum quempiam ab-
solvant, ex praescripta in Rituali forma, se id
auctoritate Christi praestare, declarant. Do-
minus noster Iesus Christus te absolvat, & ego aucto-
ritate ipsius te absolvo ab omni vinculo excommuni-
cationis, &c. Equidem quis potest peccata di-
mittere, nisi solus Deus? Quis nisi solus De-
us potest illorum dimittendorum facultatem
tribuere? Concilium Tridentinum Sess. 23.
de Reform. expressè declarat, quòd Presbyteri
in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem
accipiunt.

Sed quantum ad propagationem, seu
communicationem iurisdictionis, prout ab
Ordine distinguitur, si, ut communiter ex-
plicatur, nihil aliud sit, quam assignatio, &
subjectio subditorum, in quos exerccatur à
Christo instituta regendi Populi auctoritas,
non videtur posse cujusvis Episcopi iurisdic-
tio ad Christum immediatè referri. Quòd enim
hi, vel illi fideles ad hanc Dioecesim pertine-
ant, ex institutione Divina non provénit.
Christus Ecclesiam suam in Patriarchatus,
Provincias, Dioeceses, aut Parochias non di-

stribuit. Facta est ergo haec subditorum as-
signatio ab Apostolis, praesertim à B. Petro,
vel ab ejus successoribus, quando Episcopis,
quos mittebant, certam aliquam Parochiam,
Provinciam, vel Dioecesim regendam assigna-
runt, eaque assignatio ad Episcoporum sic
missorum successores transijt, ut scilicet eam
Provinciam, vel Dioecesim, non aliam, sub-
ditam haberent. Quòd quid aliud est, quam
iurisdictionem accipere, in eo sensu, quem
suprà diximus? Haec enim Parochiarum, vel
Provinciarum distinctio, non ad solam poli-
tiam externam pertinet, sed ut valeant, quae
ab Episcopis constituuntur, ordinationes, aut
censurae, & quae conceduntur dispensationes,
absolutiones, & alia huiusmodi, quae nulli-
us essent momenti, si ab Episcopis praestaren-
tur extra propriam Parochiam, ac erga sibi
non subditos.

Itaque dum à Summo Pontifice uniorur
Episcopatus, confertur iurisdic-
tio Episcopo, quandoquidem ei subijciuntur fideles, in quos
potest post unionem, cum antea non posset,
munia Episcopalia exercere; cum autem di-
viduntur Episcopatus, subtrahuntur Episcopo
subditi, in quos jam non poterit, cum posset
antea, iurisdictione uti. Sicut ergo institutus
jam Episcopatus, Papa unione, vel divisio-
ne iurisdictionem Episcoporum auget, vel mi-
nuit; ita dum Episcopatus primò constituitur,
iurisdictionem primis Episcopis contulit.
Qui autem Episcopatum deinde adepti sunt,
vel à Romano Pontifice promoti sunt, atque
ita iurisdictionem ab eo immediatè receperunt:
vel ab ijs constituti sunt, quibus Sum-
mus Pontifex hanc concesserat facultatem,
atque adeò per Summi Pontificis auctorita-
tem.

Indubitatum est post Concilium Triden-
tinum, posse Summum Pontificem certorum
casuum absolutionem sibi reservare: ita ut,
si post illam reservationem Episcopi absolvere
tentarent, etiam proprios Dioecelanos, nihil
efficerent: potest, facta reservatione, Episco-
po facultatem impertiri ab illis casibus absol-
vendi. Non posset autem Summus Pontifex
in huiusmodi casibus iurisdictionem Episco-
pis adimere, vel concedere, si eam à jure Di-
vino haberent; non posset fideles subditos,
non subditos, quantum ad casus reservatos,
efficere, si Deus subdidisset.

Potest etiam Summus Pontifex, dum ju-
sta intercedit causa, iurisdictionem Episcopis
auferre, eos deponendo; imò potest, licet
non debeat, etiam sine causa, iurisdictionem
restituere, illos in pristinum statum reponen-
do. Pendet ergo illorum iurisdic-
tio à Summo Pontifice. Neolicet Evcharistiam vali-
dè conficiant, quantumvis iuste à Pontifice
prohibiti, & quantumvis conscientiae peccent;
solvere tamen, vel ligare in neutro foro pos-
sunt, iuste vetante Summo Pontifice, quia sci-
licet primum est de jure Divino, secundum,
quantum ad materiam, in quam exercendum
est, à Summo Pontifice derivatum.

Nec dicas, datam esse summo Pontifici to-
tius Ecclesiae curam, ita ut possit secundum
rectam

oritas
extra
solica
VI

rectam rationem, & præscriptum sacrorum Canonum, Episcopos corrigere, sibi casus reservare, Episcopatus unire, vel dividere; hinc tamen non rectè inferri, jurisdictionem, quam Papa demit, authoritatem dedisse: sicut enim potest iudex per suam sententiam vitam auferre, quam non dederat: ita & Pontifex Episcopalem jurisdictionem, quam non communicaverit, tollere potest, in pœnam criminis. Sed maxima disparitas est. Possunt enim iudices vitam auferre tantùm, non ablatam reddere, quia nec dare poterant. Papa verò, ut jam diximus, jurisdictionem tollit, & sublatam reddit; quod datam ab eo fuisse, arguit.

8. Respondebis, Papam quidem posse iustà de causâ Episcopos jurisdictione spoliare, non autem sine causâ; quod signum est, illam à Deo, non autem à Pontifice, saltem *absolutè*, pendere. Si enim Episcopus injustè depönatur, *validè* suâ jurisdictione uti poterit, etiam invito Summo Pontifice. Sed ex eo argumento istud tantùm efficitur, Summum Pontificem non adedò liberum esse, ad tollendam jurisdictionem, ubi eam largitus est, ut ad retinendam, antequàm imperitus fuerit, quod nemini mirum videri debet; cùm etiam in regimine politico iudices quidem delegati revocentur ad nutum; ordinarij autem, non sine causâ, ut sæpe præjudicatum esse legimus in Senatus-Consultorum collectoribus, adversus Dominos temporales; imò etiam aliquando adversus Episcopos, aut alios Superiores Ecclesiasticos.

9. Gallicani Præfules litteras, quibus Beneficia Parochialia conferunt, eâ formâ conficiunt, quâ Theologorum Parisiensium opinioni, jurisdictionem Parochorum de jure Divino esse afferentium, non assentiri se significant, sed potiùs se jurisdictionem Parochis tribuere, dum Parochiam conferunt; e jus tamen sine causâ revocandæ facultatem omninò non habent. Uterentur enim non raro. Reponunt fortassis, id ita ab Ecclesia statutum esse, ac ob defectus similis statuti se reliquis Presbyteris Beneficium non obtinentibus liberrimè jurisdictionem vel negare, vel annuere, vel auferre, vel prorogare: sed si à Deo provenit, quòd Episcopi jurisdictionem Parochis impertiant, quomodò ab Ecclesia coarctari potest hæc eorum facultas? Porrò non minùs ab Episcopo conferri videtur jurisdictionis sacerdoti, dum ad vitam, quàm dum ad tempus tantùm conceditur, licèt in primo casu difficultius revocetur.

10. Plurimùm defudavit Illustrissimus Petrus de Marca *lib. 1. cap. 7. & alibi in* restringendis ordinationibus Metropolitanorum & Episcoporum à Romano Pontifice consecrandorum intrâ Regionem suburbicarias, volens scilicet juxta Ruffini, & Interpretis Dionysio antiquioris verba, Canonem 6. Concilij Nicæni comparationem inter Patriarchas Alexandrinum & Romanum ita instituisse, ut Alexandrinus in toto suo Patriarchatu eandem obtineret potestatem, quam Romanus, non in toto Occidente, sed in solis Ecclesijs subur-

bicarijs, in quibus & ordinationes Episcoporum faciebat, & Congregationes Synodorum; quo discrimine videtur insinuare, majorem esse Summi Pontificis, etiam tanquam Patriarchæ Occidentis, authoritatem in suburbicarias, quàm in reliquis Occidentis Ecclesijs. Unde posset fortassis aliquis suspicari, Episcoporum suburbicarij jurisdictionem à Patriarcha Romano, à quo ordinantur, pendere; non autem aliorum v.g. Gallicanorum.

Sed impossibile est, quantumcumque se torquetur Marca, & quantumcumque amplectatur Regionum suburbicariarum acceptionem, cùm eas detoto Occidente nolit intelligere, ut possit aliquam Imperij divisionem assignare, in qua suburbicariæ regiones exactè Ecclesias omnes complectantur, quarum Episcopos Romanus Pontifex ordinabat. Res est evidens, si Regiones suburbicariæ juxta magis propriam acceptionem intrâ centenarium ab urbe miliarium concludantur, idque fateri videtur ipse Marca *num. 6.* cùm locis suburbicarijs etiam totam Metropolim Romanam non comprehendi, agnoscat. *Per loca suburbicaria, inquit, Regiones illas quatuor intellexit, quæ aliquot civitatibus adjectis, integram Metropolim Romanam à 69. Episcopatibus constitutam constituunt.* Sed quid de Ecclesijs Mediolanensi & Aquilejensi dicit, & de toto Illyrico?

Veram discriminis in Episcoporum Occidentalium ordinatione rationem jam assignavimus, quòd nimirum Gallia, & aliæ Patriarchatûs Occidentalis provinciæ ita erant Romanâ remotæ, ut ordinandi Episcopi commodè illuc accedere non possent, nec tam erant alteri Patriarchæ vicinæ, ut usurpationis esset periculum: quare permissa est Metropolitanis Episcoporum, & Episcopis Metropolitanorum ordinatio, vel Metropolitanis invicem. Cùm enim Patriarcharum jure contineantur Episcoporum ordinationes, ut probat ipse et Marca *codem cap. 7. num. 1. & 1.* cur Patriarcha Romanus eâ facultate solus careret in maxima sui Patriarchatûs parte, qui & cæteris Patriarchis dignitate Patriarchali æqualis est, & universali Primatu illis superior. Equidem Venerabilis Beda in *hist. Eccles. gentis Anglorum lib. 3. cap. 29. & alibi* tradit, Episcopos Anglicanos Romæ ordinari solitos; libro autem *2. cap. 18.* permittam, seu renovatam ab Honorio I. Episcopis Dorovernensi & Eboracensi ordinationem Episcopi in locum præmortui. *Vice B. Petri Apostolorum Principis, inquit Honorius Epist. 6. à Beda relatâ, authoritatem tribuimus, ut, quando unum ex vobis Divina ad se iussit gratia vocari, is, qui superstes fuerit, alterum in locum defuncti debeat Episcopum ordinare. Causam, quam diximus, assert, quia ut & vobis concederemus, longa terrarum, marisque interval, quæ inter nos ac vos obstant, ad hæc nos descendere coegerunt; ut nulla possit Ecclesiarum vestrarum jactura per cujuslibet occasionis obtentum pervenire.*

Quid quòd in alijs Patriarchatibus habenda erat etiam ratio distantis locorum, pro-

quibus ordinandi erant Pastores, ut docet Innocentius I. Epist. 18. quae est ad Alexandrum Antiochenum. Itaque, inquit, arbitramur, frater charissime, ut, sicut Metropolitanos auctoritate ordinas singulari, sic & ceteros non sine permissu, consensuque tuae sinas Episcopos procurari. In quibus hunc modum recte servabis, ut longe postea, litteris datis, ordinari censeas ab his, qui nunc eos suo tantum ordinant arbitrati: vicinos autem, si estimas, ad manus impositionem tuae gratiae firmas pervenire.

14. Praeterea si juxta regulam à Marco propositam, & plurimum commendatam; qui pertinet ad Synodum, pertinet ad consecrationem. Nonne Summi Pontifices Gallicanos Episcopos ad Concilium Romam evocarunt, aliquando cum Italiae tantum, aliquando cum aliarum Provinciarum Praesulibus? Id de S. Damaso testatur his verbis Theodoretus Ecclesiasticae Historiae lib. 2. cap. 22. Fuit autem scriptio princeps Damasus, vir variis virtutum generibus ornatus, qui post Liberii Praesulatum Romanae Ecclesiae sortitus esset. Cum hoc faciebant ergo Episcopi Italiae, & Galatiae, quae nunc Gallia appellatur, congregati Romae, quorum, & ipsorum nomina exponere, nimis longum arbitratus sum.

15. Epistola Synodicae Agathonis Papae & Romanae Synodi 125. Episcoporum, quae fuit velut instructio Legatorum, qui missi sunt ad Synodum sextam celebendam, super scriptio erat ista: Pysimis &c. Agatho Episcopus servus servorum Dei, cum univrsis Episcopis subiacentibus Concilio Apostolicae Sedis. Ei autem subscripserunt inter alios Adeodatus Episcopus Ecclesiae Leucorum, Felix Episcopus Arelatensis, & Taurinus Diaconus Ecclesiae Telonenis Legati Synodi per Galliarum Provincias constituta.

16. Sicut autem propter locorum distantiam, non ita si equenter vocati sunt Episcopi Galliani ad Concilium Romanum, ita eadem de causa illorum ordinationem sibi non reservavit Pontifex Romanus.

S. II.

Adversariorum argumenta referuntur, ac expenduntur, una cum conclusione super istis reflexiva.

ARGUMENTUM I. Adversariorum.

Pro Episcoporum à Christo immediate accepta jurisdictione ex sacris Litteris desumptum.

17. ET enim Dominus noster Jesu Christus Apostolos misit his verbis: Euntes docete omnes gentes. Missio autem complectitur auctoritatem omnem ad ea peragenda, ad quae quis mittitur. At quemadmodum Summus Pontifex B. Petrus Apostolorum Principi succedit, ejusque potestati ad regendum Christi ovile, ita Episcopi ceteri succedunt ceteris Apostolis. Ergo quemadmodum ceteri Apostoli non à B. Petro missionem & jurisdic-

nem, sed à Christo ipso acceperunt: ita Episcopi non à Summo Pontifice, sed à Christo accipiunt jurisdictionem.

Responsio.

18. Auctor tract. de libert. Eccles. Gallic. lib. 8. cap. 12. optimè respondet, distinguendam esse in Apostolis duplicem dignitatem; Apostolicam scilicet, ac Episcopalem. Ad primam igitur pertinebat, ut Evangelium praedica- rent, & Ecclesias ubivis fundarent, atque ordinarent. Ad secundam spectabat, ut Ecclesiam aliquam tanquam Pastores proprii, & ordinarij regerent, ibique munia Episcopalia obirent, sicut sanctus Jacobus Jerosolymitanae praefuit Ecclesiae, S. Joannes Ephesinae, S. Petrus Antiochena, ac postmodum Romana. Successerunt Episcopi Apostolis in dignitate Episcopali, non autem in Apostolica; quia scilicet ista non erat ordinaria, & ad successores transmittenda, sed extraordinaria, & tunc temporis necessaria, ut in omnem terram exiret sonus eorum, & in fines orbis terra verba eorum. Solius Petri auctoritas non solum tanquam Episcopi Romani, sed etiam tanquam Ecclesiae Capitis, & Christi vicarij generalis ad suos successores transtulit, quia hoc ad Regimen Ecclesiae, quod ipsius fundator optimum, atque adeo Monarchicum statuerat, erat necessarium. Ceterum in regimine Monarchico supremus Princeps officia alijs etiam Principibus distribuit, ac jurisdictionem confert. Nec refert, si dicas, Christum esse supremum Ecclesiae Principem; nam ipse quidem per se invisibiliter Ecclesiam regit, sed visibilem administrationem, qualis est gubernatio populi fidelis, ad quam requiritur jurisdictio, visibili suo interris Vicario commisit.

Obiectio.

19. Instari potest ex parte adversa; ut ostendatur, quod Apostolica praeminentia ex solo Petro, non verò ex ceteris Apostolis transtulit ad successores Episcopos. Et quia Petrus ex ipsa sua Apostolica auctoritate primitus Antiochenam, deinde Romanam Cathedram sibi peculiariter deligebat, cur non idem pariter dicendum sit de S. Jacobo Hierosolymitanae Ecclesiae praefecto? & de S. Joanne Ecclesiae Ephesinae praeposito? Et si isti Apostoli ex auctoritate Apostolica poterant sibi deligere certam Ecclesiam, quid ni de eorum successoribus Episcopis pari modo sentiat?

Responsio.

20. IN solo Petro auctoritatem Apostolicam fuisse ordinariam, perpetuo nempe Ecclesiae statui ex Christi Domini institutione annexam, atque adeo in successores transferibilem, in ceteris autem Apostolis se habuisse per modum legationis duntaxat personalis, atque adeo cum vita illorum expirasse, ex sacris Litteris multimodè probavimus praeced. art. L13; 2. Dis-

ordas
edre
ologica
VI